

אור מבוּיש | דודו פלמה

השנים שְתבאנה מן החֶשֶׁךְ
תבאנה צלילות.
כְּזִכּוּכִית מִתְרַסֶּקֶת
בְּכַף יָד.
כִּילִילֵת תַּנִּים
לְהִכָּאִיב.

השנים שְתבאנה מן האור
מִהֶסְסוֹת תְּבֵאנָה,
כִּמְגַע כֶּף יָלֵד
בְּחֻדְרֵי לֵב חֲתוּמִים,
כְּאֹר מְשׁוּטָט מְבִישׁ
לְבָרָא מוֹצָא.

שבת שלום

גיליון מס' 2586 כ' באלול תשע"ט * 20 ספטמבר 2019
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

אלה תוצאות בחירות לכנסת בקלפי כפר הנשיא (מאושרות ע" ועדת הבחירות המרכזית)

כחול לבן (שסימנה פה) 235 קולות

העבודה-גשר (שסימנה אמת) 60 קולות

המחנה הדמוקרטי (שסימנה מרצ) 60 קולות

ישראל ביתנו (שסימנה ל) 12 קולות

הליכוד (שסימנה מחל) 23 קולות

ימינה (שסימנה טב) 5 קולות

הרשימה המשותפת (שסימנה ודעם) 4 קולות

סדר חדש - לשינוי שיטת הבחירות (שסימנה קר) 1 קולות

התאחדות הספרדים שומרי התורה (שסימנה שס) 1 קולות

תודה.

אודי וגנר

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

למחרת הבחירות:

הבוקר שאחרי יום הבחירות,

הבוקר שאחרי ליל המדגם.

עדיין סימני השאלה עולים על סימני הוודאות, אבל אני יכולה לעשות את הסיכום האישי שלי:

- אמנם הצבעתי כחול לבן, אבל אני שמחה שגם מפלגת העבודה וגם מרץ/הדמוקרטיה עברו את אחוז החסימה.
- אם אכן מפלגת עצמה יהודית לא נכנסה לכנסת – אני מאושרת עד מאד. התמיכה המסיבית של נתניהו בכהניזם (כאשר זה התאים לו, אחר כך הא כבר "שתה" להם את הקולות) התמיכה הזאת היא אחד מהפשעים הבלתי נסלחים של נתניהו.
- אני מרוצה מהעלייה באחוז ההצבעה, במדינה כולה, בכפר הנשיא ובמגזר הערבי ("שנהרו" לקלפיות בגאון).
- ישבתי כמשקיפה בקלפי במשך שעותיים. אמנם, כפי שהצהרתי כאן ואינני מתכחשת להצהרתי, הסכמתי להיות משקיפה מטעם מפלגת העבודה. גם המשקיפים האחרים שאודי וגנר גייס, למיטב ידיעתי לאו דווקא הצביעו עבור מפלגת העבודה, אבל זה כמובן בינינו ובין הקלפי... אני יודעת שהקלפי שלנו אינה דומה לקלפיות בהרבה מקומות בארץ, אבל התרשמתי מההקפדה המוגברת על טוהר הבחירות. כל פרט בהתנהלות הבחירות נרשם בפרוטוקול בשני עותקים. המפקח מטעם וועד הבחירות המרכזית ביקר לפחות פעמיים בקלפי שלנו. מעבר לכך – אצלנו הייתה אווירה נעימה מאד בקלפי ובאזור ההמתנה להצבעה. אני מקווה שבבחירות הבאות תוכרז הקלפי שלנו כקלפי נגישה לנכים, כך שמי שצריך קלפי כזאת לא יצטרך לנסוע למחניים, חצור או עמידה. בתקווה שיש לנו עוד 4 שנים לבחירות הבאות יש זמן לדאוג לכך, ומי יודע, אולי עד אז תהיה הצבעה אלקטרונית שתאפשר לכל אזרח להצביע בכל קלפי כרצונו...
- ולבסוף: יום השבתון בבחירות. מאז נובמבר האחרון קבלנו שלושה ימי חופשה על חשבון המדינה. העלות למשק היא מיליארדים, שאפשר

למצוא להם שימוש טוב יותר. למי יהיה האומץ לשנות את המציאות הזאת?

מכוניות של הקיבוץ:

צי המכוניות שעמד לרשות חברי הקיבוץ הצטמצם מאד בשנים האחרונות. לרוב חברי הקיבוץ שנוהגים יש מכוניות פרטיות. אבל יש עוד כמה חברים שנוהגים, ואין להם רכב פרטי. הם מזמינים רכב מסידור התחבורה ומצפים שבבואם לקחת אותו ימצא הרכב במגרש החנייה, ויימצא המפתח בארון המפתחות. בשבועיים האחרונים היו שני מקרים שמישהו לקח את המפתחות ולא החזיר אותם למקומם. התבקשתי לכתוב על כך במדור שלי ולבקש מאד: אנא, אל תשכחו להחזיר את הרכב למגרש החניה ואת המפתח לארון.

פחי האשפה:

בקצה שכונת החרמון עומדת מערכת גדולה של פחי אשפה. בשבוע שעבר הצוות של הנוי העביר אותם לצד השני של כביש המערכת. זה בהחלט שיפור גדול לבטיחותם של היוצאים מהשכונה. מצד שני פחי האשפה עכשיו בולטים בכיעורם. מה הפתרון? מתחם סגור לפחי האשפה. אני יודעת שזה בתכנון, השאלה היא כמה זמן יעבור עד שהיה לנו מתחם כזה?

יחד עם הברכות על הזזת פחי האשפה, ברכותי לצוות הנוי על הניקיון של הפרדס לאורך כביש המערכת. נקווה לגשמי ברכה, כדי שנוכל כולנו ליהנות מהפומליות, הלימונים והאשכוליות.

גלידה אוטומטית:

לפני כמה שבועות נסעתי ברכבת מתחנת הרצליה. מכיוון שהיה לי זמן עד הגעת הרכבת, ומכיוון שעמד שם אוטומט למכירת גלידה - הכנסתי מטבע ו... האוטומט בלע את המטבע ולא הפיל גלידה בשבילי. ומכיוון שהיה לי, כאמור זמן פנוי, רשמתי את הכתובת לתלונה, ושלחתי מייל. אחר כך שכחתי מהעניין. לפני כמה ימים הגיעה בדואר מעטפה ובה מכתב התנצלות וכרטיס מגנטי לקניית גלידה באוטומט של מ.א. אוטומטים. אני כבר מחכה לנסיעתי הבאה ברכבת. והמסקנה? לא לוותר. לעמוד על זכויותיי, ולא להיות פראיירית...

בחוץ לספרות:

תודה לניצה בן שלמה שהתארכה אצלנו בחוג השבוע. המשתתפים נהנו מהתוכן מהאופן שניצה העבירה תכנים אלה. קבענו אתה להיפגש שוב בעוד כמה חדשים.

בשבוע הבא, במקום פגישה של החוג במפגש, נצא כולנו לפתיחת **תערוכה בבית היקב בראש פינה**. התערוכה היא תוצר של שורת מפגשים בין נשים אתיופיות ממרכז הקליטה בצפת לבין נשים ותיקות בראש פינה והסביבה. במפגשים אלה, הנשים תפרו בובות, ותפרו תקשורת כמעט בלתי אפשרית בין שתי קבוצות נשים אלה. הפעילות תועדה בצילומים ובסרט, שנוכל לראות בתערוכה. פתיחת התערוכה היא בשעה 17.00 בבית היקב.

פגישה עם ההנהלה של כפר הנשיא:

לאחר הפגישה שהתקיימה לפני כחודש, בנושא המשך קיומו של "המפגש", מתגבשת עכשיו פגישה נוספת, והפעם על תכניות ויוזמות בתחום העסקי. הפגישה תתקיים בשבוע שאחרי ראש השנה. פרטים עוד יבוא.

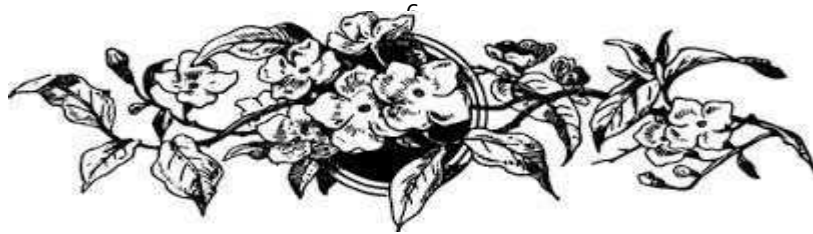
תודה על התמיכה:

מחממת את הלב התמיכה שאני מקבלת מקוראים רבים של "דברי הכפר", בעיקר בשבועות האחרונים. זה בהחלט מעודד אותי להמשיך לכתוב.

שבת שלום

תמר וולפין

אם יש את נפשך לדעת

דרום הגליל מקבל את הקורס "מתנות התבונה".

שילוב בין מחקרים חדשניים וידע קודם, הובילו לכך שבשנים האחרונות חלה התקדמות רבה בהבנת דרכי הפעולה של גוף האדם, נפשו ומוחו. יישום ידע זה, מאפשר לנו להשיג ולקיים רווחה נפשית וגופנית גם בגילים מאוחרים ולהרחיק את תקופת הזקנה הגריאטרית.

מזה כשבע שנים מתקיים בעמותת ווטיקי הגליל קורס ששם לו למטרה לעלות את איכות החיים ולהרחיק עד כמה שניתן את הירידה התפקודית. הקורס לוקח את המשתתפים למסע של גילוי והתפתחות אישית שבסופו יעמדו לרשותם הידע, הכישורים והמיומנויות הנדרשות כדי לממש את ההזדמנויות המיוחדות שהחיים בגילים גבוהים מזמנים.

הקורס כולל 4 יחידות לימוד מרכזיות המעניקות מענה למכלול מורכבות האדם ולמאפיינים הייחודיים של תקופת החיים החדשה, המגיעה אחרי הבגרות ולפני הזקנה:

הראשונה, 'כשהמוח והנפש נפגשים' - מהלכה למעשה'. היחידה עוסקת בהכרות עם האופציות והדרכים להמשך ההתפתחות האישית, הרגשית, השכלית והפיזית שתתבסס על יכולות הגמישות של המוח האנושי בהנחיית עינת פורת עמוס/ הלל אפרת.

היחידה השנייה: בריאות וריפוי כאורח חיים – ידע ותרגול פעילויות שנועדו לשמר ואף לפתח גמישות נפשית ופיזית ודרכים לפיצוי על ירידת יכולות פיזיות, תלויות גיל. בהנחיית אורי לנגליב.

היחידה השלישית: השלישית, מתקיימת במדבר, שלושה ימים של חוויה מדברית הממחישה באופן בלתי נשכח, מהנה ומפנק את אתגרי ההתחדשות, המשמעות והתשוקה של תקופת חיים זו.

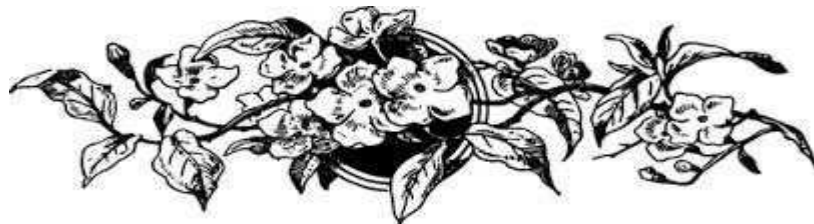
והיחידה הרביעית: לכל משתתף הזכות לקבל שתי פגישות אישיות של 45 דקות עם אחד ממנחי המסלול לפי בחירתו.
 השנה, הוחלט להעניק את מתנות התבונה לדרום הגליל **והקורס יתקיים בקיבוץ גדות בכל יום רביעי.**
בשעות: 9:00 – 15:00 החל מראשית חודש נובמבר

חלוקת היום היא כדלקמן:

9:00-12:00 "כשהמוח והנפש נפגשים – מהלכה למעשה" –
 בהנחיית עינת פורת
 ו "המוח שליט עליון – כלים לשינוי הרגלים" – בהנחיית הלל אפרת
 12:00-13:00 "לאכול לבריאות" – ארוחת צהרים בריאה בשילוב
 שיח ולמידה עם אורי לנגליב.
 13:00-15:00 "בריאות וריפוי כאורח חיים" בהנחיית אורי לנגליב
 מחיר שנתי: תושב מ.א. הגליל העליון – 2,800 ₪ | תושב אזור –
 2,080 ש"ח

ניתן להירשם באתר העמותה www.vatikim.org.il

פרטים נוספים: בטלפון 04-8617944 / 04-6959934, פקס: 04-6959749

סיפור קצר ונחמד בשבח שכנינו

יצאתי ב-2:00 בלילה בדרך לשדה תעופה. כמעט מיד הרגשתי שמשהו לא בסדר- היה לי פנצ'ר! איזשהו בורג נכנס לגלגל- מי יודע מאין?

מה עושים באמצע הלילה? קיוויתי שבטובא יהיה מישהו שיוכל לעזור לי, אז נסעתי עד לשם. ראיתי אור מול תחנת הדלק וניגשתי. סיפרתי להם שאני חייבת לנסוע וביקשתי עזרה.

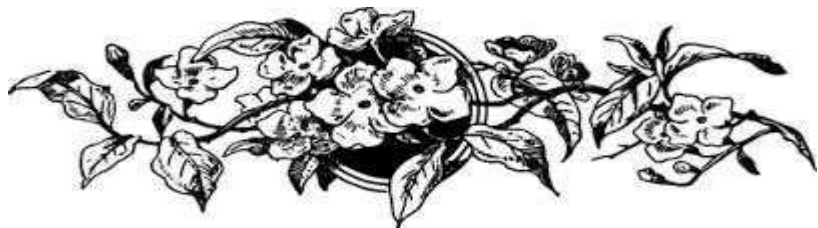
מיד יצא בחור צעיר וחמוד והתחיל לעבוד. הוא החליף לי את הגלגל במיומנות יתרה (הביא את הג'ק שלו כי היה לי חסר משהו). לא לקח הרבה זמן והאוטו היה מוכן לנסיעה. נסעתי עם הגלגל הזה עד לבן גוריון ובחזרה, כי לא היתה לי אפשרות למצוא מוסך- לא לשם ולא בדרך חזרה (ערב שבת).

רציתי לתת לבחור כסף אבל הוא סירב בתוקף, אז נתתי לו חיבוק.

כעבור שבוע, לאחר תיקון הפנצ'ר, קניתי שוקולדים וחזרתי לשם. הבחור לא היה אך פגשתי את הוריו. האב סיפר לי שהוא חינך את ילדיו לעזור למי שזקוק לעזרה, בלי תמורה. אנשים טובים הם שכנינו.

עכשיו לפרסומת: המשפחה הזאת פתחה מאפיה במתחם של תחנת הדלק, ומוכרת פיתות, לחמניות, פיצות, ועוד. אפשר גם לשבת ולשתות קפה. האנשים מאד נחמדים. זה פתוח 24 שעות ביום. אז תלכו.

הממליצה- שרה דבולט

תנהרו חברים, תנהרו | דודו פלמה

במוסף שבת של שבת שלפני הבחירות כתב דוד גרוסמן מאמר מכונן. בעצם כל הזה מכונן פעמיים. פעם אחת כי הוא עוסק בקבוצה של אזרחים שהשותפות איתה עשויה להביא את שובר השוויון שאנחנו כה משוועים לו בחברה הישראלית. ופעם שנייה כי דוד גרוסמן כתב אותו. את אזרחי ישראל הערבים אנו פוגשים בכל שדרות החברה. כאשר אנחנו חולים אנו פוגשים בהם כרופאים, כשכואבות לנו השיניים הם מטפלים לנו בהן. הם עורכי דין ומנהלי חשבונות. קשה יהיה לדמיין את עולמנו ללא אזרחי ישראל הערבים. ונכון לעיתים הכאב שלהם לובש פנים אלימות, כמו כל קבוצה מדוכאת בכל מדינה אחרת בעולם. במאמר הזה שלו מזמין דוד גרוסמן את אזרחי מדינת ישראל הערבים להצטרף אלינו למאמץ לבנות כאן חברה שוויונית וצודקת יותר. ועכשיו אחרי הבחירות, כאשר הרשימה המשותפת היא הסיעה השלישית בגודלה בכנסת חשוב עוד יותר לקרוא את מאמרו של דוד גרוסמן.

תנהרו חברים, תנהרו | דוד גרוסמן (המוסף לשבת • 12.09.2019)

בימים האפלים האלה, הימנעות גורפת מהצבעה של האזרחים הערבים פירושה לוותר על הסיכוי שישראל תהיה מדינה דמוקרטית

אליכם, אזרחי ישראל הערבים, נשים וגברים מכל מגוון הדעות והאמונות, אליכם, אנשי הגוש החסום תמיד, שותפי לאזרחות, אליכם אני כותב את הדברים האלה.

כי עם כל התסכול והזעם שלכם על הזלזול והמחיקה שמדינת ישראל נוהגת בכם כבר עשרות שנים, ולמרות הייאוש מהאפשרות שמצבכם ישתפר, למרות כל אלה אני קורא לכם, תנהרו, חברים, תנהרו.

תנהרו לקלפיות, תנהרו ותצביעו, כי אי-הצבעה בבחירות הקרובות פירושה לחזק את אותם הישראלים שמעוניינים מאוד שתרגישו זרים ולא־שייכים. אלה שחוקקו, בין השאר, את "חוק הלאום" שנועד לבזות את זהותכם ואת שפתכם.

אלה שרוצים שתחיו כאן בתחושה קבועה של פחד. אלה שפועלים להקפיא אתכם במצב של אפתיה וחידלון.

ולכן חשוב עוד יותר שתנהרו, כי בימים האפלים האלה, הימנעות גורפת מהצבעה פירושה לוותר על הסיכוי שישראל תהיה מדינה דמוקרטית ושוויונית באמת, לכל אזרחיה. פירושה לדרדר את ישראל עוד יותר לתהום לאומנית, פנאטית וגזענית, וכיוון שכך, להמית את הסיכוי הזעיר להסדר שלום בין ישראל והפלסטינים בשטחים.

ובמילים אחרות, להימנעות שלכם מהצבעה בבחירות עלולה להיות השפעה גורלית על המשך הכיבוש ועל חיי הפלסטינים בגדה המערבית ובעזה.

אי-הצבעה מסיבית בבחירות הקרובות משמעה גם הודאה בכך שהמיעוט הערבי בישראל מעדיף להמשיך להיאחז בעלבון של תוצאות מלחמת '48, ובעלבון הקיפוח הממושך שבא בעקבותיה. להיאחז בהם כתירוץ: תירוץ לא לעשות מעשה. לא לתבוע באופן חוקי ודמוקרטי את מלוא הזכויות והחובות האזרחיות שלו. לא להשתמש בכלי החשוב ביותר שהדמוקרטיה הישראלית נותנת בידיו. ודווקא להמשיך להתבצר עוד ועוד בתחושת הקורבן חסר האונים.

איימן עודה, בראיון פורץ הדרך שהעניק לנחום ברנע במוסף הזה, היטיב לאבחן שהעמדה המתבדלת של רוב מנהיגי הציבור הערבי - במה שנוגע להשתתפות מלאה בחיים הישראליים - דנה את הציבור הגדול הזה להיות בסופו של דבר מעין "תנועת מחאה" ולא יותר. תנועה שנמנעת מלהיות שותפה מלאה לעיצוב המציאות שבה היא חיה ואשר בה נקבע גורלה.

אי-השתתפות בבחירות הקרובות, שבהן כל קול יהיה חשוב ומכריע, משמעה לוותר על הסיכוי היחיד שיש כיום למיעוט הערבי לשפר את מצבו, ולהיכנס אל מרכז המשחק הדמוקרטי. להיכנס אל מרכז המציאות הישראלית. מי שמוותר על הסיכוי הזה מסייע לדחות לעוד שנים רבות את הטיפול בבעיות הבוררות של החברה הערבית - התכנון והבנייה ביישובים הערביים, מחדלי התשתיות, הפשיעה, האלימות נגד נשים, מוסדות הרווחה הקורסים, היישובים הבלתי מוכרים ומחדלים רבים נוספים שהם תמיד מנת חלקם של אלה שאינם מיוצגים כראוי.

ורק כדי לסבר את האוזן: מספר בעלי זכות ההצבעה בציבור הערבי גדול פי שניים מבעלי זכות ההצבעה בציבור החרדי. והנה, החרדים (יהדות התורה וש"ס) השכילו להשיג בבחירות שנערכו באפריל 16 מנדטים. המפלגות הערביות השיגו עשרה בלבד.

תנהרו, חברים, תנהרו.

בדרכים רבות, גלויות וסמויות, מדינת ישראל מְשָׁעָה אתכם וחוסמת בפניכם - וכמובן גם בפני עצמה - את הסיכוי לשילוב, ולמימוש הפוטנציאל שלכם להפוך לְמָנוּע אדיר של צמיחה. המדינה, וכנראה רבים מאזרחיה היהודים, אינם מוכנים לשינוי תודעתי עמוק כזה. זה המצב, זה העיוות השורר כבר למעלה משבעה עשורים. העמדה הזאת - שעיקרה הוא שלילת הלגיטימציה של הערבים כשותפים שווים - לא תשתנה כנראה בקרוב, ולכן צריך להפנות כעת את השאלה אליכם: עד מתי תמשיכו אתם - בהימנעות המכוונת שלכם או סתם באדישות - לשתף פעולה עם ההכשלה העצמית של המדינה, שבמובנים רבים מוותרת עליכם, על 20 אחוזים מאזרחיה?

ואני יודע, בין הערבים בישראל יש גם כאלה שחלומותיהם ומשאלות ליבם הם הסיטוט שלי כישראלי. מצד שני, לא מעט משאלות וחלומות של ישראלים-יהודים מעוררים חלחלה בלב הערבי הישראלי (וגם בליבי). סביר שהחלומות והמשאלות האלה של שני הצדדים ילכו ויקצינו ככל שיגבר הייאוש מפתרון הסכסוך הישראלי-פלסטיני, וככל שיתחזקו תחושות האיום ההדדי, החשדנות, הקיפוח, ההדרה.

אבל לפני שניסחף למקום המסוכן הזה, אולי ננסה להגשים את התקווה המשותפת, שאותה אפשר עדיין לממש? תקווה של חיים בחברה אזרחית, דמוקרטית ושוויונית, שבה ילד ערבי-ישראלי יקבל בדיוק - אבל בדיוק - את ההזדמנויות שמקבל ילד יהודי-ישראלי. שבה כל אזרח, יהודי או ערבי, יהיה שווה, ביחס לאחרים ובפני עצמו: ימלא את חובותיו וייהנה מאותן זכויות.

"להיות בישראל ערבי שרוצה באמת להיות חלק מהמדינה", הסבירה לי השבוע אישה ערבייה, "זה לדפוק שוב ושוב על דלת הבית שלך, לראות אותה נפתחת קצת - ונטרקת לך בַּפְּנִים".

כדי שהדלת תיפתח לרווחה, כדי שהארץ תהיה לכם בית, כדי שכל אדם שחי כאן ירגיש בבית, תנהרו, חברים, שותפים, תנהרו, ואני אנהר איתכם.

(המאמר מתפרסם היום גם בערבית, בשבועון "כל אלערב" שיוצא לאור בנצרת)

החיים שלנו זה רק קצת אור בין חושך ראשון וחושך
אחרון.

דויד גרוסמן

פינה חדשה... פינה חדשה... פינה חד

פינה חדשה!!!

רגע לפני שהקיבוץ נגמר לי / התפרק / החליף את פניו / השתנה לי.....

השביתה במכבסה / תמיר אסטרוגו

השביתה במכבסה של קיבוץ רננים התחילה ללא התראה בראשיתו של חודש מאי.

זה היה יום שלישי לפנות בוקר ויוסי מהגד"ש, בדרכו לעוד יום בשדה, כבר הרגיש את החמסין. עם שק הכביסה על גבו הוא הגיע למכבסה שם מצא להפתעתו את הדלת סגורה והשלט "כאן שביתה" מתנוסס עליה.

יוסי הניח את השק ליד הדלת והמשיך בדרכו. כך עשו מאוחר יותר באותו הבוקר גם יוני מהאבוקדו, יענקל'ה מהרפת ושמעון מהמוסך. אהרל'ה האקונום היה הראשון שהזדעק בשעות הצהריים כשראה את ערמת השקים בפתח המכבסה. הוא דהר על אופניו למזכירות נרגש ונרעש על המכבסה שסגרה שעריה.

אברם מרכז המשק ואסתר מזכירת הקיבוץ עמדו כעוסים מול דבור'לה מנהלת המכבסה זעופת הפנים. מאחוריה נצבו נבוכות יפה ושולה חברותיה לצוות המכבסה.

"כאן שביתה!" הכריזה דבור'לה בידיים שלובות כששולה ויפה מהנהנות אחריה בהסכמה שקטה. "עד שחברי המשק לא ימיינו את הכביסה לפי סוגים המכבסה לא תחזור לעבוד."

לא עזרו הבקשות והאיומים של אסתר מזכירת הקיבוץ. אברם רכז המשק עמד ליד אסתר ושתק. הוא ידע שכל מילה שלו לדבור'לה עלולה לחשוף את אותה הפעם בה צבט באחוריה המפוארים ליד המקרר של האקונומיה.

נציגי הרפת והאבוקדו ניסו להניא במילים מתחנפות את דבורל'ה וחברותיה מהשביטה, אך ללא הועיל. גם תחנוניהם של תמר מועדת החינוך וצביקה מועדת חילים לא גרמו למכונות הכביסה לחזור לחיים. ילדים מחברת הנעורים המטירו אבנים על חלונות המכבסה ופיזרו זבל פרות בכניסה אבל גם הם לא הצליחו להכניע את הצוות העקשן.

"אם לא מפרידים לא מכבסים," דבורל'ה אמרה בקול בוטח בוועדת חברים שזימנה אותה לבירור. נציג התנועה שהוזעק מתל-אביב הודיע לה בפנים מלאות חשיבות שלפי התקנון זכותו של הקיבוץ לקצץ לה ולחברותיה בתקציב האישי במידה ולא יחזרו בהן תיכף ומיד. דבורל'ה, שולה ויפה נשארו בשלהן. השביטה המשיכה.

הימים עברו והכביסה בבתי החברים ובבתי הילדים בקיבוץ עלתה על גדותיה. החברים נדרשו לפתרונות יצירתיים למצב העניינים העגום. חברות כיבסו ביד. תלו חיתולים, סדינים ובגדים בכל רחבי הקיבוץ, מודות בפעם הראשונה בחייהן על ימי החמסין שייבשו את הכביסה במהירות. המטפלות בבתי הילדים הודיעו שהילדים יכולים להשתמש במהלכו של היום גם בבגדי הערב שלהם. חברי קיבוץ אמיצים במיוחד הסיעו שקי כביסה עמוסים אל הקיבוץ השכן ששמח לתת להם להשתמש במכבסה שלו ועל הדרך ללגלג על חברי רננים ועל מר גורלם.

מכולם היה זה יוסי מהגד"ש שחצה את הקווים וקנה בסתר לאשתו רוחמה מכונת כביסה גרמנית.

מובן שהסוד דלף.

עובדות המטבח ידעו לספר שיוסי מחזיק דירה בחדרה, אותה ירש מהוריו ועליה לא דיווח לקיבוץ.

מכונת הכביסה, שלא כמו הדירה המוחרשת, יצרה בקיבוץ מהומה גדולה. מיד כונסה אסיפה כללית שלא מן המניין כדי לדון במצב שנוצר.

יוסי ורוחמה ישבו בפינת חדר-האוכל בפנים חתומות. דבורל'ה השקיפה מהצד, נהנית מהסערה שיצרה.

"זה סופו של הקיבוץ!" אסתר המזכירה פתחה את האסיפה.

"מכונת כביסה פרטית! ועוד גרמנית! איפה נשמע כדבר הזה?!" קרא בהתרגשות גדולה אברם מרכז המשק.

תמר מועדת חינוך ציינה בכאב שזה מתחיל במכונת כביסה ונגמר בנוער שפורץ לכולבו או חס ושלום יורד מהארץ.

"לא ניתן שישתינו עלינו בקשת מהגג של החדר-אוכל!" זעק שמעון מהמוסך והקיץ את יוסי הנעלב מכיסאו תוך שהוא ממטיר עלבונות וגידופים. במזל, חברי קיבוץ זריזים ניתרו ממקומם והצליחו למנוע מהשנים להחליף מהלומות.

כשהסערה שככה מעט הפיח בה צביקה מועדת חיילים חיים מחודשים כשהכריז שמכונת הכביסה היא סכנה ביטחונית למדינה.

בסופו של ערב ארוך ומתוח האסיפה התפזרה מבלי שהתקבלה כל החלטה. אפילו אסתר המזכירה העדיפה בסופו של יום להעלים עין. ככה זה כשיוסי היחיד בקיבוץ שידע לקטוף את הכותנה.

חג שבועות התקרב. חברי הקיבוץ פנו להתעסק בהכנות לחג ותשומת ליבם הוסחה מענייני הכביסה המטרידים.

החג היה מוצלח. אימהות טריות הציגו לראווה את התוצרת החדשה בתינוקיה. הענפים עברו בסך על עגלות מקושטות בעוד חברי הקיבוץ על חבילות הקש מריעים להם. והשיא היה כמובן ריקוד הטרקטורים של ענף הגד"ש בניצוחו של יוסי. אלא שאז האירוע נקטע ברעם אדיר שאחריו הגיע גשם זלעפות מפתיע.

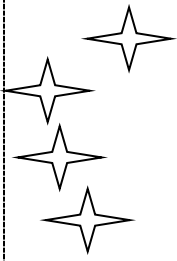
ההמון התפזר לכל עבר בריצת אמוק. ילדים איבדו את הוריהם. החיות של פינת החי נסו על נפשן. טרקטורים ועגלות שקעו במקומם. בגדי החג הלבנים הוכתמו בבובץ מעורבב בשוקו ומעדני חלב שחולקו ברוחב לב כמה דקות לפני-כן.

חברי הקיבוץ, שטבעו בכמויות הכביסה המוכתמת, נשמו למחרת לרווחה אחרי שמצאו סוף-סוף את המכבסה שלהם פתוחה. שולה ויפה לא עמדו בפרץ ופתחו אותה. השביתה הסתיימה.

לא עבר זמן רב ודבורל'ה ופניה החמוצים הואילו גם הם שוב להופיע במכבסה אחרי שצוות הנגרייה התקין תאים להפרדת הכביסה שמעליהם התנוססו שלטים מאירי עיניים – לבנים, מגבות צבעוניות, בגדי עבודה, סינטטי.

השנים הבאות זימנו לקיבוץ רננים עוד אספות קיבוץ רבות של מאבקים מרים – על התקנת טלפונים בבתים, על רכישת טלוויזיות צבעוניות, על המעבר ללינה משפחתית.

יוסי ורוחמה כבר לא הגיעו לאף אחת מן האספות האלה. הם נטלו את מכונת הכביסה שלהם ועברו לחדרה

פעם פעם פעם... היה קיבוץ. זה היה נפלא, זה היה לא פשוט. קראתי את הסור הזה ששלח לי טל אשחר, מפרי עטו של חבר שלו. צחקתי וגם לא, וחשבתי לפתוח כאן מדור לסיפורים שלכם, על חוויות קיבוציות שלכם מפעם, שאתם לא יכולים לשכוח.

כתבו לנו. נשמח מאוד לקרוא את הזכרונות שלכם.

שושנה שרקי

הודעה

POT-LUCK הפוטלאק

לכל באי הפוטלאק שלומות,

התשלום השנתי לפוטלאק : 50 ₪ למשפחה, 20 ₪ ליחיד מכסה את הוצאות התפעול (כביסת מפות, חשמל, ניקיון). כל האירגון לפני, תוך כדי ואחרי, נעשה בהתנדבות. נשמח אם תוכלו להעביר את התשלום לרג'י או אליי.

הפוטלאק הבא יערך ב 20 לספטמבר בשעה 18:45, נשמח לראותכם

טל אשחר

שנה טובה ומבורכת,

Potluck ארוחה משותפת

**ביום ו' 20/9/19 בשעה 19:45 תבואו עם מנה או שתיים
לארוחה Potluck בלב הקיבוץ.**

להת' רג'י, שרה וצילה

מן המרחקים

Thank you so much for this wonderful Divrei, especially for the pictures of our beloved mitbach.

Seeing them just brought back so many wonderful memories of the amazing tzevet I worked with .. Aviva, Hilary, Ray, Shelley, Winky, Carol Bilgory, and of course never forgetting our dear Shimon!!

And there's the frying pan that I used to set the mitbach alight after leaving it closed to heat up the oil to fry the dreaded "pupicks". On opening the lid it sucked in oxygen and burst into flames.

A day never to be forgotten!!

Most negative experiences have a positive outcome. Following the fire we were supplied with a huge, new, fancy steam injecting oven.

A while after the fire, I asked Alec Collins what would have happened had I turned the hose onto the burning oil in the frying pan, which I almost did by the way. His reply was: "you would have caused an explosion big enough to blow the windows out of the building, and then you would have been on the first bus out of Kfar Hanassi"!!!!

How I loved his honesty!!

Despite the creative changes about to happen within those beloved walls, our memories of cooking for KH will live forever.

Much love to you all,

Moira

תודה רבה עבור "דברי" הנפלא הזה, במיוחד עבור התמונות מהמטבח האהוב. לראות אותם החזיר לי זכרונות נהדרים של הצוות הנפלא שאיתו עבדתי: אביבה, הילרי, ריי, שלי, וינקי, קרול בילגורי, וכמובן בל נשכח את שמעון היקר!!

וישנו כמובן המחבת שבו כמעט שרפתי את המטבח אחרי שהשארתי אותו סגור כדי לחמם את השמן עבור ה"פופיקים" המפחידים.

פתיחת המכסה גרמה לשאיבת חמצן פנימה ודליקה פרצה במחבת. יום שלא אשכח לעולם!!

לרוב החוויות השליליות ישנה תוצאה חיובית. לאחר השריפה הוכנס תנור חדש הפועל על קיטור.

מעט לאחר השריפה, שאלתי את אלק קולינס, מה היה קורה אילו הפניתי את צינור המים על השמן הבער, אגב, דבר שכמעט עשיתי. תשובתו: "היית גורמת לפיצוץ שהיה מעיף את כל החלונות אל מחוץ לבנין, ואת היית מוצאת עצמך באוטובוס הראשון אל מחוץ לכפר הנשיא"!!!!

איך אני מתה על היושרה שלו!!

למרות השינויים היצירתיים העומדים לקרות לקירות האהובים האלה, הזכרונות שלנו של בישול בכפר הנשיא יחיו לעד.

באהבה לכולם - מוירה

נעים להכיר / מיכל אשחר

This week an interview in English,
with - **Amie Alipio**,
Working with the Solomon family.

How did you arrive to the kibbutz?

I come from the Philippines, from a village called Tanza Cavite, two hours drive from Manila. Few years ago I decided to go and work as care giver (metapelet), so I went to study on a six month course of care

giving. I planned to go to Canada, but my friend worked here, and she told me – come to Israel, It's a very nice country, the people here are so nice... so I said – I'll try.

I arrived here at 15/12/17, to my first employer - Betty Duari. I worked for her one year and one month. After she died, I started working with the Solomon family.

I have no regret for coming to Israel instead of Canada... My friend was right – Israel is a very nice country, and I'm happy that my place is here in Kefar Hanassi. Everyone is so nice, even the nurses, the people in the Mifgash, in the shop, in the post office, in the library... when Betty died I felt the love of all the people here, they told me - we are here, if you need someone to talk to, if you need a shoulder to cry on, because I cried a lot when she was gone. I loved her, she was so sweet, she hugged me, she kissed me every day, she said thank you for coming into my life, so when she was gone I felt like I lost my own family. She's just like my grandma. So I miss her. I will forever treasure her in my heart.

Can you tell me about your family?

I have two children, a girl at the age of 22 – she's now working in hotel, and a boy at the age of 14 who is still studying. I miss them so much, I talk with them every day, I always ask them is they already ate, how was school, how was at work.. I want them to feel that I'm still by their side, and that even though they don't see me and don't hug me, I'm doing my job as a mom.

Did you visit places in Israel?

Yes, I visited many places here: Dead sea, Massada, Jerusalem, Jaffa, Vadi Kelt, Kassar al Yahud, Beth Lehem, Ein Ovdat... we joined a trip, from Tel Aviv, with my friends, big bus with many metaplot, in one day we go to three or four places. My employers encourage me to go and visit places and get to know the country, so I will feel that I made the best from my time in Israel.

I liked Jerusalem the most, and also Beth-Lehem because I'm catholic and Jesus was born there.

What is the difference between israel and the philipines?

The food, of course... the weather – here you have 4 seasons, in the Philippines it's a tropical country so it's all the time warm. Some times a little cold but not like here that you need coats. And people here are so nice and disciplined...

Disciplined?? Did I hear you right?

I noticed in driving, they stop for pedestrians. When I go to Rosh Pina, or here in the Kibbutz if you go to pedestrian crossing the cars stop for you. In the Philippines there are many hard headed drivers, they don't follow the rules. Here they obey the rules, that's what I feel. Because I also drive in the Philippines, so I know how it is there – many accidents, many people die.

Anything else you want to tell?

After Betty died, my friends in Haifa and Tel-Aviv told me to come to work there so we can be neighbors, but I chose to stay here, and I have no regrets for that, because Raymond and Shosh are so kind to me, and also their four children. I learn many things from Raymond who is a great cook – I learn how to bake cakes, to make different kinds of desserts and how to cook and prepare chicken, meat and vegetables. Also the people here are so nice and say hello and smile when they meet you, also the children and also the old.

That's why if I had given a chance again to choose and ask which place in Israel I want to work again I would still choose Kefar Hanassi because I feel like home here.

Thank you very much, Amie, nice to meet you!

משולחן העורכת

עוד יבוא שלום עלינו

ועל כולם

דוד אלמן

פינת הויזואולוגיה

Visualogy corner (David Ellman)

עוד קצת חומר נוסטאלגי
אבל כמו שנאמר:
"נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם"

מי זוכר את המרכז הציבורי? שם רקדנו עד אור הבוקר וסיימנו ב"חמור ארוך"

פינת הבננה

בצנצנת של מרמייט יש לפחות 2000 קילו קלוריות,
אבל מה אכפת לי - אני לא אוכל את הצנצנת!

דני נמלי בפעולה

ואינגה משיקה את המשחק

האזהדים
תמיד
בעינים

נבחרת החלומות של כפר הנשיא

צבי דים ודוד אלמן באימוני מילואים.... רציניים... מאד... אה... כן

חלומם של הסורים
להדוף אותנו
מהגולן, נגוז !!

אביבה גולדברג
עומדת איתנה מול
האויב !!

בדרך כלל טרקטור, במדגה, מיועד לסחוב את טנק הדגים,
אבל לפעמים.... אתם יודעים איך זה.... קצת.... ככה... לא כל כך....

ככה החלו ותיקינו להקים את הקיבוץ, במנסורה כמובן!
אבל מאז עבר הרבה תה אנגלי בקומקומי הכפר

